

[Handelsministeren.]

ikke deres Behandling af Forslaget, og der blev kun afgivet en Beretning. Da Forslaget saaledes har været forelagt Landstinget to Gange, gaar jeg ud fra, at det er uundværdigt for mig nu at gaa i Enkeltheder, idet det Forslag, jeg her fremsætter, som sagt, væsentlig er det samme som det, der tvende Gange før er forelagt for Landstinget. Det er jo et meget omfattende Forslag — paa omtrent 100 Paragraffer; det har været behandlet i en Kommission og er i Hovedsagen overensstemmende med Kommissionens Forslag. Det er paa adskillige Omraader gennemgribende for vore Næringsforhold. Jeg vil forudskikke den Bemærkning, at jeg maa forbeholde mig under Sagens Behandling her i Tinget at tage Stilling til visse Bestemmelser i Lovforslaget, men i det væsentlige vil jeg kunne tiltræde det, og det er min Opfattelse, at dette Forslag er det, man bedst kan enes om. Det viste sig da ogsaa under Forhandlingerne om Sagen i den nedsatte Kommission, at man ikke kunde naa videre. Forslaget har faaet enstemmig Tilslutning der, dog med den noget ejendommelige Tilføjelse, at alle Medlemmer forbeholder sig senere at tage Særstandpunkter til det. Dette viser, at det har været vanskeligt at naa til en fuldkommen fælles Indstilling.

Jeg fremsætter altsaa nu Lovforslaget paa ny for det høje Landsting, og jeg gør det i Haabet om, at Tinget vil kunne naa at færdigbehandle Sagen i denne Samling. Jeg vil dertil føje Ønsket om, at Lovforslaget maa blive oversendt til Folketinget saa tidligt paa Samlingen, at det ogsaa kan blive færdigbehandlet i Folketinget. Mange Interesser knytter sig til dette Lovforslag, og betydende Erhvervsinteresser byder os nu at gøre Lovforslaget færdigt saa hurtigt som muligt, saaledes at man kan have Sikkerhed for, om vi i det hele kan faa gennemført en ny Næringslov, eller om vi fortsat skal leve paa den gamle.

Det Lovforslag, jeg fremsætter, er ændret for 4 Paragraffers Vedkommende, nemlig §§ 4, 22, 70 og 87. De af mig foreslaaede Ændringer rører ikke ved Lovforslagets Principper; det er udelukkende Hensigtsmæssighedshensyn, der har dikteret disse Ændringer, som jeg nu skal gøre Rede for.

§ 4 indeholder i sidste Stykke en Bestemmelse om, at kommunale Myndigheder kan eftergive eller fritage for Erløggelse af Stempelafgift, altsaa en Afgift, der skulde tilfalde Staten. Finansministeriet har gjort Indsigelse mod, at kommunale Myndigheder kunde disponere over Indtægter, der i Henhold til gældende Lov kunde tilfalde Staten, og jeg maa slutte mig til den Opfattelse, at det maa være Finansministeren, som fritager eller faar Bemyndigelse til at fritage de paagældende for denne Stempelafgift.

I § 22 er der foretaget en mindre Ændring, der tilsigter at fastslaa, at en Person, som har staaet sin Læretid ud paa reglementeret Maade, maa være berettiget til Mesternavnet uden at skulle være forpligtet til at aflægge en særlig Prøve. Jeg har ikke noget imod, at Mester- og Svendeprøver bliver indført; men jeg mener, at det ikke er rimeligt at udelukke de Personer, der har staaet deres Læretid igennem, fra at kunne udøve Næring som Mester.

I § 70 findes en Ændring i Bestemmelserne angaaende de statsautoriserede Revisorer. De kan ikke efter det Lovforslag, der nu forelægges for det høje Ting, faa Fortrinsadgang til at komme i Betragtning som Konsulenter i Henhold til Loven om Indkomst- og Formueskat til Staten, idet jeg gaar ud fra, at det vilde være uheldigt, om statsautoriserede Revisorer, som i mange Tilfælde har bistaet og i stedsse større Udstrækning, tror jeg, bistaar Skatteyderne med at udfærdige deres Skatteblanketter, ogsaa kunde komme i Betragtning paa den modsatte Side, naar der er Tale om Skatteklagers Anerkendelse.

Endelig er der en Ændring i § 87. Efter det Lovforslag, der tidligere var fremsat, var det at være kongelig Vejer og Maaler egentlig fri Næring, for saa vidt de paagældende, som søgte om at blive kongelig Vejer og Maaler, kunde blive det, naar de godtgjorde, at de var i Besiddelse af de fornødne Kundskaber og Færdigheder. Det er min Opfattelse, at det vilde være uheldigt at gøre de kongelige Vejers og Maalers Stilling til en Frinæring. I mindre Købstæder og andre Steder er der ubetinget ikke Brug for mere end een. Der kan kun blive en ringe Indtægt for den enkelte, og skal den Indtægt deles, kan det let gaa saa-